

E.v. Steinmeyer, Die kleineren althoch-
deutschen Sprachdenkmäler. (1916).

S. 371

Wunderzeichen

Item. erbam, que dicitur sigillata⁺ effodies et
interim, dum fodis, dic: Christus uuart geboran,
in cripa geuorpan - her thaz blanka ros, de
quocunque colore sit, nominetur et possessor eius
nominetur - geuorpan uirdi pater noster canatur
totum et X uicibus repetatur illud theotonicum
et semper sequatur pater noster totum, cumque
ultimum canitur et eius finis 'sed libera nos'
dicitur, tunc cum utrisque manibus a terra ab-
straitur et postea nunquam ad terram ueniat, sed
caballo in fronte suspendatur, qui uermem habet,
tamdiu eousque moriatur. Qui caballus ad curren-
tem aquam non bibat nec in ulla aqua balneetur
nec ullus dorso eius insideat, sed liber ab omni
onere pascatur, donec omnis uermis moriatur. Qui
canem hoc medicamento iuuerit, deinceps non po-
terit ulli animali subuenire.

(Paris, Hs. Nouv. acq. lat. 356.)

vgl. L. Delisle, Mss. latins et français 2 (1891) 400.

+) sigillata = sigillum Salomonis Ahd. Gll. 3, 509
Anm. 1; rartilia id est sigilata CGL. 3, 632 Anm. 5.

Bächtold-Stäubli, Hwb. d. d. A. IX, Sp. 859 (Ohrt).